

Formanden (Høgshro): Folke-
tingsmanden for Københavns 1ste Valgkres
har Ordet.

Frier: Af Hensyn til den fremrykkede
Tid skal jeg frasølge Ordet.

Finansministeren (Gstrup): Med
Hensyn til de Invalider, som Udvalget har
anbefalet til fornøjet Undersøgelse og særlig
til ny Undersøgelse af den ny Invalideløse,
skal selvfølgelig Udvalgets Indstilling blive
fuldt anerkendt.

Jeg benytter Lejligheden til at udtale
min fulde Tilslutning til, hvad den ærede
Ordfører (H. Holm) udtalte om, at man i
Virkeligheden gør baade Invaliderne og de
formentlige Invalider en daarlig Tjeneste
ved uden tilstrækkelig Undersøgelse at henvise
dem paa ny og atter paa ny til Finansmini-
sterens Undersøgelse. Man holder derved en
Forventning vedlige hos dem, som ikke vil
kunne opfyldes, naar der ikke staffles ny og
bedre Beviser til Stede end dem, som man
har haft før. Naar det ærede Medlem for
Ribe Amts 2den Valgkres (Bluhme) anbe-
falede mig en mild og human Bedømmelse
af Invalidesager, af de Spørgsmaal, som
der forelaa for mig, var denne Anbefaling
efter min egen Overbevisning fuldstændig over-
flødig. Jeg har i disse Sager, saa længe
jeg har haft med dem at gøre, bestandig
gaaet saa vidt, som jeg har anset for for-
svarlig inden for Lovens Bestemmelser. Jeg
har langt fra fordret juridiske Beviser, jeg
har nøjedes med Sandsynligheder, hvor der
før forlangtes juridiske Beviser, og jeg er
gaaet villig ind paa den sidste Lovændring,
at modtage Bemyndigelse til at kunne nøjes
blot med Muligheder, men der er selvfølgel-
ig en Grænse, som man ikke kan komme over,
og den vil være der, hvor vidt man saa
gaar, med mindre man vil gaa saa vidt at
ville tilstaa Pension til alle, som have været
i Militærtjeneste. Først da, naar man dri-
ster sig til at gøre alle, som have tjent Sta-
ten som Militær, pensionsberettigede, er der
Mulighed for, at Klagerne over en for-
mentlig Bestadigelse i Krigen eller i Freden
ved den militære Tjeneste vilde findes til-
strækkelig paaagtede ved et Andragende om
Invalideunderstøttelse. — Jeg skal ikke
komme ind paa en særlig Undersøgelse
hverken af de tre Tilfælde, som ere ind-
stillede af det samlede Udvalg og endnu
mindre af det meget store Antal af Andra-
gender, som ere indstillede af et enkelt Med-
lem. Jeg tror i Virkeligheden ikke, at den
Tid, der vil blive anvendt paa en Forhand-
ling om hvert enkelt Andragende her — selv

om man ikke stod saa nær ved Samlingens
Afslutning, som man sandsynligvis gør —
vilde være vel anvendt. Jeg kan dog ikke
over for en Ytring, der fremkom fra det
ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valg-
kres (Fogtmann), og som for mig lød som
en Beslagelse over, at der bliver færre og
færre Andragender af denne Art henviste til
Finansministeren, tilbageholde den Bemærk-
ning, at det forekommer mig, at man ogsaa
kunde forsaa dette saaledes, at Udvalget fin-
der, at det er aftagende Anledning til at
komme med en saadan Henviisning af An-
dragender. Det vilde i alt Fald være for
mig meget tilfredsstillende, dersom det skulde
være den rette Forklaring af det Faktum,
som det ærede Medlem fremdrog, at der
havde fundet en procentvis Aftagen Sted af
henviste Andragender. Et andet æret Med-
lem nævnte, at man vel straks, efter at den
sidste Lov udkom, havde sporet, at der var
givet en hel Del flere Invalideforsørgelser
end tidligere, men at dette var efterhaanden
aftaget. Ja, det er ganske naturligt, at
efterhaanden som de Muligheder for at saa
Invalideforsørgelse, som den ny § 5 aabner,
udtømmes, maa selvfølgelig Tallet paa dem,
som saa Invalideforsørgelse, aftage. Det er
en ganske stempel Sag, og jeg tror, at de
Herrer, som i høje Toner tale om, at man
ikke har indfriet Løfterne fra 1848 til vore
Krigere, og som klage over, at saa mange
formentlige Invalider ikke have opnaaet at
saa Forsørgelse — jeg tror, at hvis de Her-
rer lade enten i Invalidebestyrelsen eller
være Bisiddere i det Departement i Finans-
ministeriet, hvor disse Sager behandles, vilde
de hver for sin Del saa et ganske andet
Syn paa Sagerne, end de have nu. Det
ærede Medlem har fremhævet, at man dog,
naar en Mand overhovedet er sanddru, maa
stole paa hans egen Forklaring om disse
Sager. Men har det ærede Medlem ret
overvejet, hvad der ligger i disse Ord? Har
det ærede Medlem overvejet, hvad det egent-
lig betyder at sige om en Mand, der ikke er
lægekundig, at han selv skal vide at be-
dømme, om der er Sandsynlighed eller endog
blot Mulighed for, at den Lidelse, han nu har,
hidrører fra den Sygdom eller den Besta-
digelse, han har faaet i Militærtjenesten? Kan
han have den fuldstændige Overbevisning
derom, være fuldstændig sikker paa, at det
er sandt, og derfor kan det dog godt være
fuldstændig urigtigt. Jeg vil dog spørge,
om man i saadanne Tilfælde i Virkeligheden
skal holde sig til Mandens egen Opsættelse
af Forholdet? Manden ved, at han har
været lidende i Militærtjenesten, Manden
ved, at han lider nu, men Spørgsmaalet er: